

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXII - NUMERO 577
25 DE FEBRERO DE 1962

Editorial

Rostro en sangre de una niña

La bomba de plástico iba destinada a un ministro, pero la única víctima fue una niña, de cuatro años y medio. Un semanario ilustrado nos mostraba, en páginas contrapuestas, dos grandes fotografías: a la izquierda, la pequeña, en un jardín, nos mira sonriente; a la derecha, un rostro ensangrentado deja ver apenas las facciones. Después de una delicada operación, se nos dice, no se asegura la posibilidad de que la pequeña recobre la vista.

Esta niña, desconocida para nosotros, tiene un nombre, una familia, una vida que caminaba hacia la plenitud y que, súbitamente, aparece destrozada por una bomba. Ella, que no podía pertenecer a ningún bando, sufre en su cuerpo las consecuencias de un odio, de una violencia surgidos bajo pretendidos ideales. Ella, la pequeña, es como un símbolo de todo el dolor inútil que en el mundo creamos los hombres. Nuestro valle de lágrimas sabemos transformarlo muy bien, cuando la ocasión se nos presenta, en un valle de sangre.

Y lo niña no es sino uno de tantos casos diarios, en uno de tantos lugares del mundo donde el dolor inútil surge, crece y vive alimentado por este desprecio a la vida humana que nuevos inventos permiten hacer más vulnerable. Una vida de hombre se cotiza poco. Una vida de hombre merece poco respeto. Por encima de todo surge un pretendido «ideal» que aumenta el dolor. ¿Y qué puede valer, nos preguntamos, un «ideal» manchado con tanta sangre de inocentes? Nos conviene volver rápidamente a la exacta y justa valoración de la vida humana. Si no, una nueva «ley de la jungla», el hombre nuevamente lobo del hombre, nos amenaza a cada esquina del caminar penoso de nuestro mundo de hoy.

diàleg amb el lector

«N'estem més que farts!»

Permeteu-me, lector, que transcribi literalment la frase sencera que té l'acabament del títol: «*de chaquetas y pantalones usados de la gente desprendida estamos más que hartos*». L'autor n'és Francisco Candel, escriptor sense embuts, una mica rudimentari, però amb la sinceritat que això procura. Candel fa un temps, féu enfadar més d'un granollerí amb un article publicat en una revista de Barcelona. L'article explicava el nostre mercat. Bé, doncs, Candel s'ha criat en el Barri que sol anomenar-se de «Can Tunis», de Barcelona. El barri li dóna més d'un argument de novel·la o conte. El barri, però, el preocupa

també realment. Ara, per exemple, s'ha preocupat per tal que una biblioteca fos creada en el barri obrer del Port.

Candel, per tal de nodrir aquesta biblioteca, ha fet una crida a través d'un article publicat a la revista «Canigó» i que un diari barceloní reproduïa, dimecres passat en forma resumida. Escoltem, tal com Candel l'ha escrit, el crit d'ajuda per a aquesta biblioteca: «*Yo quisiera —diu— que si alguien se deja ganar por la escasa ternura y valor de la letra impresa, y quiere enviarnos «su» libro, para engrosar esta biblioteca nos envíe un libro, aparte interesante, nuevo, no un saldo, algo que le sobre*». I acaba amb la frase, punyent, però exacta, que hem transcrit en començar. Resulta que, en això, Candel no va lluny d'osques. Ben al contrari, s'adiu exactament amb Sant Tomàs d'Aquino: «les coses que sobren a uns, per dret natural pertanyen al pobre», Donar allò que sobra no és, doncs, caritat, sinó exigència de dret natural.

Ah, i per si algú vol escoltar la crida feta per Candel, aquesta és l'adreça de la biblioteca: «Club Atlético Iberia. Nuestra Señora del Port, 217», a Barcelona, naturalment! Bé podria ser que aquesta lletra impresa, de la tendresa i valor de la qual Candel dubta, arribés, primer, a fer pensar una mica i, després, impulsés gest el generós. Dell llibre nou, no pas del «saldo», està clar.

Una gracia especial para nuestro tiempo

Existe un plano sobre el cual el Concilio podrá hacer un fructífero trabajo: promover el MOVIMIENTO ECUMENICO. Que la idea de la unidad tenga en la hora actual una fuerza tan destacada es ciertamente una gracia especial que el Espíritu Santo concede a nuestros tiempos. Pero esta gracia conferida a nuestros tiempos también nos obliga, a nosotros católicos, a colaborar con todas nuestras fuerzas al restablecimiento de la unidad de todos los cristianos, a esforzarnos para vencer valientemente los prejuicios que tal vez, aún persisten, a olvidar las heridas heredadas del pasado o las susceptibilidades

Cardenal BEA

Presidente del Secretariado para la Unión

Cultos de la Semana

Hoy, DOMINGO DE SEXAGESIMA cultos según el horario de los días festivos. Por la tarde a las 7 Stó. Rosario y piadoso ejercicio de los Siete Domingos de San José.

JUEVES SACERDOTAL. El próximo día 1.º de marzo primer jueves de mes — después de la misa vespertina preces por las Vocaciones Sacerdotales y bendición eucarística.

PRIMER VIERNES DE MES. Misas a las 8, 9 y vespertina a las 8'30. Después de ésta última acto de desagravio al Sagrado Corazón de Jesús y bendición eucarística. Se oirán confesiones por la mañana de 6'45 a 10 y por la tarde de 8 a 9.

COMUNION DE ENFERMOS E IMPEDIDOS. El próximo sábado — primero de mes — de 10 a 11 de la mañana. Se encarece a los familiares avisen con anticipación.

COMUNION MENSUAL DE ESCOLARES. Tendrá lugar el primer sábado de cada mes desde marzo hasta julio. A las 9 misa en honor de Ntra. Sra. de Fátima. El viernes anterior se oirán confesiones según el horario siguiente: mañana a las 10'30 Colegios: Jardín Infancia, Brau, preparatorio Instituto; a las 11'30 Colegios: Nacionales Niñas, Unitaria C. Torras y Bages, Niño Jesús y San Antonio. Tarde a las 3'30 Colegios: Masjuán, Educator; a las 4: Nacionales Niños; a las 4'30 Juan Solans y Escuelas Viviendas Sindicales Niños y Niñas.

DOMINGO DE QUINCAGESIMA. Empieza el TRIDUO DE REPARACION AL SANTISIMO SACRAMENTO. Por la tarde a las 5'30 exposición del Santísimo y turnos de vela hasta la misa vespertina a cargo de los hombres y jóvenes. El turno de vela del lunes y el martes se encomienda a las asociaciones femeninas.

INTENCIONES MISAS, Lunes: 8 Mercedes Serra, 9 M. F. vesp. fam. Estabanell. Martes: 8 fundación, 9 Narciso Robles, vesp. Jaime Pagés. Miércoles: 8 Santiago, M.ª Laura y Jorge Maspons, 9 Alfredo Sellés, vesp. Laura Culléll. Jueves: 8 y 9 E. Roca Umbert, vesp. Mercedes Cunillera. Viernes: 8 Ana M.ª Ruiz, 9 Esteban Jané. vesp. María Bellavista. Sábado: 8 Mercedes Serra, 9 Mario Altimiras, vesp. fam. Baró Artigas. Domingo: 7 Pedro Pineda, 8 Mario Altimiras, 9 pro populo, 10 fam. Estabanell. 11 M.ª Soliva. Vda. Corbera, 12 Isabel Caparrós, 13 Rosa Guitet, vesp. Vicente Solá.

Acción Católica y Asociaciones

El próximo viernes a las 7'30 de la tarde Retiro mensual dirigido a las Mujeres de Acción Católica y demás asociaciones femeninas. El acto acabará con la misa vespertina.

Colectas y Donativos

Pro Reconstrucción Templo (18 febrero) 1.462'40.

BULA DE LA STA. CRUZADA

Se expide en el Despacho Parroquial los miércoles, jueves y viernes de 12 a 1.

JUVENTUD EN MARCHA

Plegaria de nuestras diversiones

Hace dos semanas hemos iniciado los jóvenes nuestra colaboración periódica en estas páginas, habiéndonos propuesto hablar preferentemente de nuestras diversiones. En los primeros pasos aún, al llegar a la tercera colaboración irrumpe en nuestros labios esta plegaria que es la de cada día.

I. — Señor te ofrecemos nuestras diversiones. Las nuestras y las de nuestros amigos los jóvenes y las muchachas de Granollers. Es muy posible que algunos, tal vez nosotros mismos, te agradecemos poco o nada con nuestro modo de divertirnos. Tal vez nadie nos ha enseñado o no hemos sabido aprender. Enséñanos el camino. Porque sabemos de cierto que Tú has

querido que el hombre tenga en su esparcimiento una satisfacción, una redención de su fatiga y un despertar libre de su persona.

Sabemos que bendices la alegría. Por eso no queremos divertirnos de espaldas a Ti, sino cara a Ti para ofrecerte nuestra alegría común.

II. — En el atardecer de este domingo no me siento satisfecho; estoy como desazonado. Y no comprendo porque razón. He andado (¿no debería decir, corrido?) todo el día de una diversión a otra distracción. Ha sido para mi lo que se dice un día lleno en el que no cabía ni un minuto para aburrirme. Y no obstante llega el final del día, y me encuentro desazonado.

Bautismos

Francisco Javier Guillamet Torres; Antonio Galera Agudo; Juvant Lavado Martín; María-José Aguiado de la Reguera; Araceli Rodríguez Prados; María Cutura Albalate; Elisabet Canet Torres.

Matrimonios

Rafael Navarro Martínez con Francisca Company Sheroff; Magín Pané Valls con Margarita Catot Sans; Manuel Cano Martínez con Adela Barranco Baeza.

Defunciones

Cayetana García Reyes (todos los Sacramentos); Josefa Gíró Cladellas (Extremaunción); José Boix Vert (Extremaunción).

Proclamas Matrimoniales

Tomás Martínez García y Rosa Jiménez Ramírez.

Ayúdame Señor a ver claro. A ver claro que si me dejo llevar por el ritmo desordenado de un domingo artificialmente lleno, me cansa más un día de fiesta que siete días de trabajo reunidos. A ver claro que un minuto al final del día en que me encuentro contigo pone más paz en mi corazón que todo el día fuera de Ti y de mí. Ayúdame también a ser consecuente.

III. — Hace más de dos meses que tuvo lugar en Granollers la V Semana de Juventud dedicada a las diversiones. Ojalá, Señor que haya quedado de ella más que un ya lejano y débil recuerdo. Por ejemplo. La conciencia de que Tú, Señor, no puedes ser indiferente a nuestras diversiones.

IV. — El trabajo de algunos días me tambalea. Hay días en que el trabajo ha ocupado todo mi tiempo y todas mis fuerzas y en que, fatigado, lo único que me sostiene es pensar en el suave oasis que será el domingo. Mi esperanza está puesta en el domingo.

Muchas veces mi trabajo no me permite expresar mi iniciativa, ni expansionarme con mis amigos y entonces también mi esperanza es el domingo.

¿Es malo Señor esperar en el domingo? ¿Este domingo que hiciste tan bello? ¿Este día que es Tú día?

V. — Señor, el otro día comprendí que he aprendido a querer a mis amigos porque he vibrado con su misma alegría. Ha sido para mi la revelación de que mi felicidad no está reñida, como me habían asegurado, sino al contrario, ligada con la de los demás. No podías hacerme otro regalo mejor. Gracias.

Un militante.

SAN PAU

INQUIETUTS

Moltes vegades em preocupa l'idea de que un dels defectes de la nostra Societat cristiana, és l'hipocresia d'alguns dels seus membres. Quantes coses fem o deixem de fer només pel què diran, sense tenir-hi per res en compte els nostres sentiments religiosos?. Jesús deia a els hipòcrites «sepulcres blanquejats amb calç».

Espanta només, el pensar que si Crist ens parlés cara a nosaltres, que ens diem cristians, potser tornaria a repetir-ho.

Per què algunas vegades diem el que no sentim, i tantas d'altres no sentim el que diem?. Per què altres vegades feriem coses que ens dicta la nostra consciència i la nostra fé i per po del ridicol i del què diran les deixem per fer o només les fem a mitjes.

Amb això no vull pas dir que hi hagin moltes persones així dins de la Societat cristiana, a Déu gràcies sembla que cada vegada n'hi han més de sincères i conseqüents aquestes són les qui segueixen l'obra d'el Pare, d'altres al contrari no se n'adonan o no se'n volen adonar de que amb la seva manera de actuar tan de portes enfora i prou, només fan mal a l'Església, dons no obren segons els ensenyaments que han rebut i... què en poden pensar d'això els qui estan allunyats de Crist?. Certament no serà pas el seu exemple el qui els aproparà a Ell.

Vulgui el Senyor que ens donem compte de la responsabilitat que portem al damunt nostre, i ens doni forces per pòguer predicar més amb l'exemple que amb les paraules.

Montserrat

CARBÓ

Clavé. 36
Telef. 423

todo para su oficina

GRANOLLERS

El fragment de la carta de San Pau als Corintis (II, 11, 19-33; 12, 1-9) que llegim a la missa d'avui, Diumenge de Sexagèsima és una autèntica autobiografia de l'Apòstol.

Ens descriu gràficament les moltíssimes penes que va patir per Crist. «Jo li mostraré —tal va ser la declaració feta a Ananias— tot el que haurà de patir pel meu nom». Aquest fet constitueix, en la administració de la gràcia, una llei que no té cap excepció. El dolor ha de ser com l'atmosfera sobrenatural en la que tot cristià ha de viure, perquè ha estat batejat en la mort de Crist.

Què seria San Pau sense les seves tribulacions, sense els seus sofriments, sense els seus martiris? Heus ací el que avui ens predica l'Església: tot aquell que ha jurat fidelitat a Crist ha d'estar disposat a partir per Crist tota mena de lluites i combats.

San Pau està convençut de la seva identificació amb Crist. Experimenta dintre el seu cos la força de

Crist, viuen dintre d'ell els mateixos ideals i les mateixes ambicions de Crist. San Pau no coneix més que una sola cosa: Crist. Es un foc devorador que l'empeny a l'heroisme, al martiri, a la mort. Tot el de més per ell és vanitat i pèrdua de temps. «La meva vida és Crist».

Nosaltres també estem identificats amb Crist, «estem amb Crist» pel nostre Batisme. Som membres vius del seu cos que és l'Església. «Jo soc el cep, vosaltres les sarmes... Qui persevera en mí i jo en ell, aquest dona molt fruit, ja que sense mi res no podeu fer». Hem de pendre consciència del misteri de la nostra incorporació amb Crist i fer créixer continuament en nosaltres aquesta comunitat de vida amb Ell. La assistència diària al sacrifici de la Missa i la participació en la sagrada Comunió ens incorporarà més íntimament amb Jesucrist fins a ser com San Pau uns cristians fermes, valents, portan en tota la nostra existència l'esperit de l'Apòstol: «estar amb Crist» i «tot ho puc amb Aquell qui em conforta».

L'actualitat té un nom: O bé dos, Algèria i Glenn

Des de que a l'any 1954 estallà la lluita armada per la independència d'Algèria, que la qüestió algerina, talment un tumor cancerós, ha condicionat tota la vida de França.

També, des del primer Sputnik, passant pel projectil a la lluna i el viatge de Gagarin, l'aventatge soviètic en el camp espacial ha estat motiu de constant preocupació pels nordamericans i per tot el món occidental.

Ara, la imminència de la pau a Algèria i l'èxit del viatge de Glenn aclareixen una mica els ennuvolats horitzons del nostre món

Arribem al final d'una lluita que ha segat i destruït, durant set anys, nombroses vides humanes; que ha llançat molts homes per camins i actituds de violència, amb oblit de l'amor que devem als nostres germans; que ha impedit a França ocupar, amb tot el seu pes, el seu lloc al plat de la llibertat en la balança on es disputa avui el futur més pròxim de la humanitat.

A l'ensem, el vol de Glenn ens desperta d'un mal son. No és que creguem que els americans hagin assolit els russos. L'aventatge és encara d'aquests. No obstant, els nordamericans han demostrat que poden arribar tant enllà, o més, d'on han arribat o arribin els russos.

La realitat dels Estats Units i la perspectiva d'una Europa unida —amb el total pes d'una França alliberada del tumor d'Algèria— són penyora ferma —humanament parlant— de la continuïtat d'unes formes de vida basades en la llibertat de l'home, les quals es manifesten vàlides per a les realitzacions més meravelloses i també per a millorar les condicions de vida dels pobles

Els Estats Units i Europa ens diuen avui que la contenció i el replegament del totalitarisme comunista només pot ser obra de les societats lliures i alhora responsables, conscients en teoria i en la pràctica de dignitat de la persona humana. D'elles és l'empenta que ha situat a Glenn a 255 Kms. de la superfície terrestre i l'ha fet volar a una velocitat de més de 28.000 Kms. per hora.

Qüestions de vida cristiana - 9

El Volum 9 de «Qüestions de vida cristiana» és una crida a la responsabilitat del cristià, el qual, si bé pel Baptisme ha nascut, per obra de l'Esperit, a la vida cristiana, per la Confirmació passa, per obra del mateix Esperit, de la infància a l'estat adult.

Encapçala el volum un estudi sobre el sagrament de la confirmació, com a sagrament de la perfecció de l'edat en Crist, del que és autor Dom J. Evangelista M. Vilanova, i que porta per títol «Dimensió sacramental de la maduresa cristiana».

«Un dels aspectes que caracteritzen la nostra època és la socialització». Amb aquestes paraules de l'Encíclica «Mater et Magistra» Mn. Bardés inicia el seu escrit sobre «Valors temporals i valors cristians», en el qual projecta aquell cristià adult en el camí de la seva doble vocació de fill de Déu amb destí a la visió divina, i de ciutadà en ordre al bé comú terrenal.

L'autor distingeix entre l'ordre temporal i l'ordre del misteri cristià, remarcant però les seves relacions, i assenyala l'autonomia i el pluralisme com a característiques de l'ordre temporal, de les quals se'n deriva ja l'aconfessionalitat.

En un segon capítol estudia la missió de l'Església en l'ordre temporal, i en un capítol tercer i últim parla de l'acció temporal del cristià, que actua en aquest camp no perquè és cristià, sinó perquè és home. La diferència respecte els altres homes serà només que farà la seva acció temporal en cristià: «L'acció en sí serà aconfessional, però l'actitud del fidel serà alhora plenament humana i cristiana».

«Els nostres contemporanis no ens escolten», diu el professor D. Dubarle en un article sobre el tema «Esperit científic i sentit del misteri», on parla de la transformació que les realitzacions científiques han operat en la vida i el pensament de l'home d'avui, per al qual ja no és vàlid el llenguatge infantil amb que es parlava fins fa ben poc temps de Déu, de Jesucrist i de la religió.

«Com s'ho fan els obrers per a poder menjar? Com els voleu parlar de Crist i de la religió si el que és més imprescindible per a la vida no poden tenir-ho? Aquestes preguntes i altres igualment punyents planteja Joan Pelegrí en un article en que, sota el títol de «El nivell de vida del nostre obrer», analitza cada una de les tres necessitats bàsiques de l'ésser humà: l'alimentació, l'habitació i la cultura.

Un estudi comparatiu entre els ingressos d'una família obrera i l'import de l'alimentació, ens diu que, en general, els treballadors no poden alimentar-se degudament.

Les dificultats per l'habitació i per l'e-

LIBROS LIBROS LIBROS

cada setmana un llibre

Joan Serrallonga

(Vida i mite del famós bandoler)

L'Editorial Aedos, que compta, dintre dels seus múltiples encerts, amb la magnífica col·lecció «Biblioteca Biogràfica Catalana», acaba d'incorporar-hi aquest atraient i suggestiu volum, escrit per dos excel·lents homes de lletres: l'historiador Joan Reglà i el crític Joan Fuster.

Com ja es pot suposar, el primer, especialista en la història dels segles XVI i XVII, actualment catedràtic d'Història Moderna d'Espanya i Degà de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de València, analitza la vida i l'autèntica personalitat d'aquest bandoler tan popular, des d'un punt de vista rigorosament històric, sobretot a través d'una extensa documentació totalment inèdita, procedent principalment de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i del de Protocols de Barcelona.

Joan Fuster, un dels nostres millors assagistes i investigadors de les literatures catalana i valenciana, Premi Josep Yxart 1956 amb el seu llibre «Figures de temps», i prou conegut per la seva constant col·laboració en molts periòdics i revistes, tracta, per la seva banda, de la figura de Serrallonga, vista per la llegenda, del folklore i les creacions literàries.

L'estudi històric l'ha dividit Reglà en dues parts: La primera porta per títol *L'ambient*, i és dedicada a l'examen dels fenòmens de base a la Catalunya del primer terç del segle XVII. I així ens parla, respectivament, en tres capítols de les crisis econòmica, social i política que patí la nostra terra en aquella època, i serveix de magnífic pòrtic per tal de situar exactament el personatge, ben representatiu per cert, i alhora víctima, d'aquesta fase crítica, manifestada arreu de l'Occident europeu i que, com diu l'autor, *sembla constituir la frontissa sobre la qual gira la porta que tanca l'expansió del segle XVI i obre la depressió del XVII*. I ens demostra que

ducació dels fills dels obrers són igualment examinades en l'article.

El volum conté, com de costum, les seccions *Mirador* i *Signes del temps*, cada dia més interessants, on es comenten qüestions i esdeveniments d'actualitat; i es clou també amb la secció habitual de Bibliografia.

Fitxa de la Revista: «Qüestions de vida cristiana» - 9 Abadia de Montserrat - Editorial Estela, S. A., 1961. Preu: 40 ptes.

el cas Serrallonga no fou sol ni únic sinó que fou tot un món arrauxat de bandolers i lladregots que constituí, sens cap mena de dubtes, el factor social més important de la crisi del moment.

La segona part, *L'home*, consta també de tres capítols: *Els començaments d'en Serrallonga; Serrallonga, cap del bandolerisme català i La fi d'en Serrallonga*. A més a més de donar-nos una biografia sincera d'aquest cèlebre personatge, és un acabat estudi del desenvolupament del bandolerisme d'aquella època, fruit de *la ruina dels cavallers, així com també de la misèria entre els humils, i afavorit per l'existència de zones muntanyenques, i, particularment, la frontera francesa, lloc de refugi de noves investides per gascons i bernesos: i el pas a través de Catalunya, de la ruta de l'or i la plata de les Indies cap a Gènova*.

La darrera part, *El mite*, a càrrec, com ja hem dit, de Joan Fuster, és un bon complement de l'esbós històric. En una figura com la de Serrallonga, calia un estudi que presentés amb habilitat i solvència, el naixement, desplegament i evolució del seu mite, exaltat sobretot pel Romanticisme. No hem d'oblidar sovintment, *la llegenda o el mite pesen més, en un moment donat, que la veritable història, en la formació de la mentalitat col·lectiva*.

Fuster, en un assaig també molt documentat, ens introdueix en la imatge literària de Serrallonga, el pagès de Viladrau, cap indiscutit del bandolerisme a Catalunya, del 1626 al 1631, a través de testimonis de gran relleu, com són Lope de Vega, Rojas de Zorrilla, Vélez de Guevara, Cervantes, etc., i més endavant Víctor Balaguer, Joan Maragall i Francesc Pujols (el gran filòsof i humorista, recentment mort), entre d'altres, per tal de determinar i situar la fama mitològica que comença Serrallonga a adquirir en vida i que perdurà durant molts segles.

L'obra, molt interessant i amena, ben presentada com totes les de l'Editorial Aedos, es veu enriquida, com ja és habitual en els volums d'aquesta col·lecció, amb escollides il·lustracions, inserides fora de text; amb un valiosos apèndix documental; moltes notes al final de cada capítol; un oportú i extens índex onomàstic, un altre de les esmentades il·lustracions, i finalment i natural, el corresponent índex general o taula de matèries. M.

Fitxa del llibre. JOAN SERRALLONGA (*Vida i mite del famós bandoler*) Joan Reglà i Joan Fuster. Editorial Aedos (Barcelona). Volum n.º 29 de la col·lecció «Biblioteca Biogràfica Catalana». 1.ª edició, 1961. Enquadernat en tela. 276 pàgines. 11 làmines en paper couché, fora de text. 175 pessetes.

«Forum-Reyes» en el C.O.E.M

► **Reyes.** Parece un tema simple, sencillo; pero es un asunto mucho más complejo y profundo, por sus amplias repercusiones en el mundo de la infancia.

Se discute con agudas controversias.

¿Es un engaño que debe eliminarse?

¿Es una ilusión que debe mantenerse?

Se dice que es una festividad que debe proseguir. Se habla de que debe desaparecer. Se comenta la desigualdad material en los regalos de Reyes; de que los niños pueden sufrir un desengaño y perder la confianza en los padres...

► **Sobre esto han opinado,** comerciantes, hombres de negocio, pedagogos ilustres, gente madura... pero, pocas veces se ha escuchado la voz de los jóvenes, que poseen un recuerdo más palpable, porque hace poco, lo han vivido y lo han experimentado. Y es así, que en su preocupación por la cultura, **el Colegio Oficial de Enseñanza Media,** celebró un Forum en el que se planteó el tema de Reyes, al que acudieron alumnos de catorce a diecisiete años.

► **...Se plantea el tema.** Empieza con gotas de discordia; pero una participación espontánea de todos los asistentes — todos jóvenes — van afluyendo a un río de común entendimiento, conjunción de ideas y de opiniones...

► **Y muy unánimemente, se van concretando resoluciones y resultados** muy interesantes, que vamos a resumir:

1.º Cuesta muy poco hacer feliz a los niños.

2.º Reyes, ES UNA ILUSION QUE DEBE MANTENERSE.

a) Por ser la principal de las ilusiones del mundo infantil.

b) Por ser una tradición mensajera de felicidad.

3.º No constituye ningún «engaño».

a) Porque es un «engaño» bueno, una ilusión que desaparece, pero mientras dura embarga de emoción y de gozo.

b) En el momento de la «revelación» — que no debe prolongarse

mas allá de los ocho años — los niños, en vez de perder la confianza en los padres, pueden agradecerles el haberles hecho pasar horas de tanta felicidad.

c) Depende todo del tacto y pericia de los padres.

4.º La segunda solución «que es un engaño que debe eliminarse», fue unánimemente desatendida, y en total desacuerdo con la opinión general de la sala.

Así hablaron los jóvenes. Cada uno lo juzgue según sus apreciaciones y bien entender. Personalmente me limito a finalizar, consignando las palabras que pronunció uno de los jóvenes presentes: «La infancia es la edad de la ilusión, se juega con un botón de camisa pensando que es un coche, se imaginan verdaderos los ficticios personajes de los cuentos, se corre con un madero creyéndolo un caballo... Luego si en sí, la infancia es ilusión, démosles ilusión, no realidad». Juan Illa

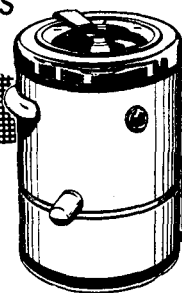
En el invierno indispensables

En verano utilísimas

SECADORAS CENTRIFUGAS

5
MODELOS

desde
3.991
ptas.

ALTA
ESTABILIDAD
En 3 minutos,
la ropa a punto
de plancha.

REPRESENTANTE
S. Riera
A. Clavé. 8 y 16
GRANOLLERS

critérios

La Jerarquía condena la O.A.S.

Las opciones políticas son, en principio, legítimamente variadas. A veces, sin embargo, por infringir elementales principios cristianos, la Iglesia se ve en la precisión de denunciar algunas de ellas como opuestas a sus enseñanzas. Tal está ocurriendo con el tristemente célebre movimiento político-terrorista que se acoge bajo el lema de O. A. S.

La última Asamblea de Cardenales y Arzobispos de Francia, aludía claramente a los miembros de la O. A. S. cuando, después de denunciar como anticristiana la violencia y quienes la practican, decían: «**Estos hombres se equivocan: matar, destruir, no puede llevar más que a seguir matando y destruyendo. La violencia llama la violencia.**»

Ahora el Arzobispo de Cambrai, encargado del apostolado obrero, acaba de dirigir un mensaje a los militantes de Acción Católica Obrera en el que señala: «**El asesinato es un crimen. La tortura es un crimen. El robo a mano armada en provecho de una organización es un crimen. La agresión con plástico es un crimen: es una injusticia grave contra las personas y sus bienes; pone en peligro su misma vida. El terrorismo es un crimen contra el hombre y la sociedad... Colocándonos únicamente en el plano moral, que es el de nuestra misión espiritual de obispo, denunciamos en la O. A. S., en primer lugar, el empleo de tales métodos subversivos y criminales... Denunciamos después el equivoco moral y la contradicción esencial que lleva en sí al pretender combatir la revolución comunista por los medios revolucionarios que han enseñado y puesto en práctica los doctrinarios del comunismo... Se ha caído en la trampa del materialismo de la fuerza bruta. Se han arrastrado, por una lógica implacable, hacia otro totalitarismo: entonces son sacrificadas las personas, las libertades públicas, los cuerpos intermedios necesarios entre el Estado y los ciudadanos para asegurar el bien común... No se construye una sociedad mejor con hombres a los que antes se ha hecho más malvados.**»

Noveno aniversario

El pasado viernes, día 23, se cumplieron nueve años de la toma de posesión de D. Carlos Font Llopart como Alcalde de Granollers. Con tal motivo tuvo lugar una recepción en los salones de la Alcaldía, recepción a la que asistieron numerosas representaciones de entidades ciudadanas y particulares que se sumaron al acto. Esta permanencia de D. Carlos Font al frente de nuestro Ayuntamiento le sitúa como el Alcalde que, durante el presente siglo, ha ocupado por más tiempo el primer cargo de responsabilidad ciudadana.

Obras del Centro Católico Parroquial

Está casi prácticamente terminada la estructura del edificio que albergará al Centro Católico Parroquial. La plaza de la Iglesia esta ganando un nuevo edificio y redondeando, muy lentamente, su definitiva configuración. Según parece, el nuevo local será inaugurado el día de San José, con la planta prácticamente terminada. Los pisos restantes, destinados a dependencias diversas de entidades parroquiales irán siendo concluidos a medida de las posibilidades. Diversas comisiones están ahora estudiando la forma práctica tanto de la integración de entidades en el nuevo Centro como de la aportación económica necesaria para llegar a la total terminación interior del edificio. Aún cuando no plenamente ligado con el nuevo edificio, pero sí con la plaza y su definitiva urbanización, parece necesario que vuelva a plantearse la cuestión de los árboles moribundos que allí existen. Como la existencia de árboles es, en nuestra opinión, muy oportuna, no sería mal momento el de la bendición e inauguración del nuevo edificio para proceder a la eliminación de los que ahora van sobreviviendo con dificultades y su sustitución, en tiempo conveniente, por otros nuevos.

Casas sindicales

Están también en vías de terminación y concesión las viviendas y locales de negocio de la «torre» construida en el grupo de viviendas sindicales. Asimismo, parece ser que están ya próximas a su ultimación y adjudicación próxima las pertenecientes al bloque que, en la calle Gerona ha levantado la Caja de Pensiones para la Ve-

jez y de Ahorros. Dos nuevos grupos que, con su buen puñado de viviendas, aportarán un nuevo alivio a la situación todavía precaria de la habitación en nuestra ciudad, a pesar de que las viviendas de uno y otro grupos, aunque a escala algo diferente, resulten —en relación con lo que muchos sectores ciudadanos pueden pagar— algo elevados en su precio.

Día 2: Centro de Estudios

La sesión de este Centro, correspondientes al mes de marzo, se celebrará el próximo viernes. Será ponente el numerario D. P. Valverde, con el tema «Estudio de la realidad». El acto es público y quedan invitados a asistir todos aquellos que así lo deseen.

Tiempo de febrero

Febrero hace, en Granollers también, honor a su nombre. A los días primaverales del principio de la semana ha seguido un tiempo de invierno en los últimos días.

una bona iniciativa d'estudiants

Per S. Tomàs d'Aquino

Sóm estudiants; Sant Tomàs d'Aquino és el nostre Patró i per això ens unim per a celebrar la seva festa.

Quan fa un, dos... uns quants anys, anàvem a les escoles de Granollers, tot era molt fàcil. Amb gran entusiasme i una mica d'inconsciència, aquest dia era el Gran Dia, i des de bon matí fins ben entrat el vespre tothom anava d'ací d'allà: Missa, esmorzar, futbol...; ai, que farem tard a dinar! De pressa, que hem d'anar al cine... Tots aquests, actes, portats a un ritme tan impetuós, eien que al vespre haguéssim oblidat una mica quina festa celebravem. Però això era el nostre Sant Tomàs.

Ara, ja és diferent. Estudiem a Barcelona i en aquest dia, què fer? Quedar-nos a Barcelona amb els nous companys? No podem, perquè seria deixar el nostre Granollers, tan poc que hi podem estar. De debò, ens enyorem una mica. Volem, ara amb més sentit, tornar a viure el nostre Sant Tomàs, retrobar els antics companys, que dispersats en diverses facultats han passat, sense voler, a la categoria de «coneguts». I això, no!

Tos els nois i noies que de Granollers i dels pobles que el voltan anem a Barcelona, són setanta. Oi que no ho sembla? Tots nosaltres, doncs, participarem en la festa divertint-nos (que també d'això es tracta) i, fent també tothom es ditregui.

Però, en què consistirà, em direu? Aquest «acte» serà una ruta desconeguda a través de tot Granollers. No us podem donar més detalls perquè, com que hem de formar els grups amb un fi desconegut, no ho sabem... Els que ho saben són els nostres amics del Boul'Mich, que, volent ajudar-nos, ens en preparen una de bona. Però ells tampoc us ho diran.

Qui vagi pels carrers el diumenge que vé, dia 4 de març, potser en veurà alguna cosa.

La festa no acaba aquí. De debò només hi comença. Perquè el dia de la festa grossa, per Sant Tomàs d'Aquino, després de la Missa del matí, seran repartits els premis a l'ora de l'esmorzar.

I després al futbol; correrem per a no fer tarda a dinar, anirem amb presses al cine... Però ara, ja són grans.

MIREIA

UNICA

lavadora equipada con inversor

Percomatic

lavadoras automáticas sistema bombo

Fabricadas por

Distribuidor exclusivo: **Hogar Luz - Granollers**

Fútbol

De bueno podemos catalogar el encuentro disputado en terreno local, entre el Granollers y el Manresa. En el centro del terreno se ligaron buenas jugadas, de cara a gol no tantas, aunque este defecto estuvo más patente en el equipo forastero que en los locales, traduciendo el Granollers esta mayor eficacia en el marcador.

Así es cómo Guirado, a los 35 minutos de juego, conseguía el primer tanto, no funcionando de nuevo el marcador hasta los 13 minutos de la segunda parte, cuando, por mediación de Muela, el Granollers se anotaba el 2-0 definitivo. Como decíamos más arriba, el encuentro resultó bonito y entretenido, demostrando el Granollers una cierta superioridad sobre su oponente El arbitraje, en esta ocasión no fue ni bueno ni malo, ni influyó en el resultado.

Atletismo

Como preparación del campeonato de Cataluña de primera categoría, próximo a empezar, y en el que participa el equipo local, para hoy domingo por la mañana está anunciado, en las pistas del Parque Municipal Deportivo, un encuentro Atlético entre los locales y el C. G. Barcelonés. Este encuentro no servirá más que para comprobar la forma, buena o mala, de los

sastrería camisería
RIERA
Pl. OLLAS, 18
Teléf. 514
GRANOLLERS

Componentes del C. A. Granollers. El programa promete ser interesante. Se disputarán las siguientes pruebas: 200 metros vallas, Pértiga, Peso, Martillo, 800 metros, Salto de longitud, Disco, 3000 metros, y Relevos 4 x 100.

Balonmano

Triunfó de nuevo el Granollers frente al Gerona, por el amplio tanteo de 25-8, resultado que no deja lugar a ninguna duda respecto a la marcha del encuentro. En lo que cabe, la primera parte fue más nivelada. No obstante se llegó al descanso con el resultado de 11-6, resultado que no daba lugar a muchas dudas, y la segunda fue ya de completo dominio local, tanto en el juego como en el marcador.

Como preliminar se disputó un encuentro de Veteranos, entre los representantes locales y los de Gerona. Si el encuentro disputado en la vecina Capital entre estos mismos equipos, se significó por la igualdad de fuerzas, ganando por la mínima los gerundenses en esta ocasión la igualdad fue más notable, llegándose al final con empate en el marcador. Como es de esperar de jugadores encuadrados en la categoría de Veteranos, la más alta deportividad presidió sus actos.

Nuevamente ganó el At. Granollers, en esta ocasión frente al Badolona, equipo éste de gran solera en el Balonmano Catalán, lo cual hace más meritorio este triunfo con el resultado de 13-8, que, aunque no sea muy amplio, les permite afianzarse en el segundo lugar de la clasificación del presente Campeonato.

Baloncesto

No tuvimos partido el pasado domingo, por ser jornada de descanso en la competición, ni tampoco lo tendremos hoy por tocar descanso al Granollers. El equipo local hace un breve compás de espera para jugar el último partido de Campeonato, y seguidamente entablar dura lucha contra los equipos clasificados para la Liga de Ascenso, para la cual el Granollers se encuentra virtualmente clasificado.

J. C.

Mala semana de cine es esta. Si tuviéramos que aconsejar un cine no sabríamos por cual decidirnos, en todos existen pegos demasiado grandes. *ESA CLASE DE MUJER*, proyectada en el cine Mundial es un film con tema crudo. Existe últimamente una avalancha de argumentos con mujeres de la vida. Parece que este tema da dinero y como dijo el poeta «hay que hablarle en necio para darle gusto» esto hacen los empresarios con el público actual. Lo más triste de este film es que está muy bien dirigido. Su autor, Sidney Lumet, ya nos ofreció «12 hombres sin piedad». Con esta cinta demuestra que no le salió bien por casualidad. Está bien realizada, aunque no pueda decirse que haya conseguido hacer interpretar correctamente su papel a Sofía Loren. El ambiente del film, fotografía, paisaje, etc. correcto. Repetimos que lo peor del film es que el mal está expuesto con tales formas que ni se condena ni se ve en muchos momentos que sea mal. Es un 4.

TRES DE LA CRUZ ROJA 2

Fernando Palacios (Astoria-Majestic). Comedia interpretada por Toni Leblanc. Tres individuos se alistan a la Cruz Roja para poder contemplar los partidos de fútbol. Cine de evasión. Puede entretener a quien guste de estos films.

HISTORIA DE UN CONDENADO 3

Raoul Walsh (Principal). También podría titularse este film «Memorias de un pistolero», escritas para demostrar que todos los atropellos cometidos por él habían sido hechos en defensa propia. La historia se desarrolla en el oeste. La dirección, teniendo en cuenta la práctica de este director, es buena.

LA HEBELION DE LOS ESCLAVOS 2

Nuncio Malasomma (Astoria-Majestic) Coproducción Hispano-italo-alemana. Sólo con esto ya podemos figurarnos qué mezcla puede salir en este film de romanos. Es una nueva versión de Fabiola. Tiene alguna escena lograda, pero el resto, que es la mayor parte no vale la pena.

SERVICIO SECRETO 2

Pierre Grunblat (Mundial) Film policíaco de Eddie Constantine.

EL PESCADOR DE COPLAS 2

Antonio del Amo (Principal) Film estrenado en 1954. Cante.

Semana Próxima.

Ha llegado un Ángel 2 — Rendición, ¡Jamás! 2 — El Jorobado 2 — Nacida en Marzo 3

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso VI, 61 - GRANOLLERS - Tl. 800

PROSCENI

Novament, la crisi teatral. Cal reconèixer que, des de fa un quant temps, el problema del teatre a Barcelona, és un dels que dona més guerra. Podem dir que s'han establert dues posicions ben definides: una, *inhibicionista*, i una altra, *intervencionista*. La primera creu que el teatre és quelcom ben mort, una peça de museu, un patrimoni del passat, i que, per tant, no cal pas preocupar-nos-en. La segona, contràriament, estima que cal salvar el teatre a la força, o sigui, com vulgarment es diu, per «reial Decret», tot convertint-lo en una càrrega més de tipus fiscal.

Creiem que cap de les dues posicions és encertada. La solució, és clar, no és pas a les nostres mans ni som tampoc els més idonis per a donar-la. Avui només volem fer constar que el problema de la crisi teatral al nostre país ve a posar de manifest un fet que no té volta de full. Que mentre a les principals ciutats del món (Nova York i Londres, per exemple), el teatre és una cosa ben viva i que arrossega les multituds, a casa nostra amb prou feines fa la viu-viu. Què vol dir això? Al nostre entendre, *que és un símptoma més —i força greu— de la mort o refredament de la nostra sensibilitat, de les nostres inquietuds, del nostre amor a les manifestacions autènticament culturals, i un efecte més de la massificació adozenada.*

Una bona notícia. Hem llegit a la premsa que, a Madrid, i concretament al teatre «Bellas Artes», Tamayo ha començat els assaigs de l'obra cim de l'autor espanyol (avui, a l'Argentina) Alejandro Casona, *La dama del alba*, estrenada al «Teatro Avenida», de Buenos Aires, el 3 de novembre del 1944, per la companyia de Margarida Xirgu, genial intèrpret de la protagonista «La peregrina», personatge que simbolitza la mort.

I diem que és una bona notícia, ja que aquesta obra, juntament amb *Los árboles mueren de pie*, del mateix autor, s'han representat anys seguits a Sud-amèrica i al millors escenaris europeus, amb un èxit esclatant. Ja és hora, doncs, que puguem veure-les a casa nostra, Casona és per a molts un desconegut. Convé, per tant, i més en aquests moments, que se sàpiga que és un dels nostres millors comediògrafs.

Com a nota curiosa i anecdòtica, volem dir que l'any 1950, la Secció Teatral que tenia llavors l'Associació Cultural de la nostra ciutat, demanà permís a la «Sociedad Argentina de Autores» per a poder representar precisament aquesta obra. L'autorització fou denegada pel propi autor. El comunicat afegia, no obstant, que Casona agràia l'interès que la nostra joventut estudiant havia demostrat envers l'obra.

Ens ha agradat, avui, recordar el fet, per a fer públic, si més no, que l'esmentada Secció Teatral havia vist, en el moment oportú, que era una obra important, que valia la pena donar a conèixer. Ara només desitgem que els projectes de Tamayo vagin endavant sense entrebancs, i puguem veure-la ben aviat a Barcelona.

Los pobrecitos. Dimecres passat, al Teatre Windsor, de Barcelona, la «Compañía Teatro de Humor», que dirigeix Gustavo Pérez Puig, presentà la comèdia *Los pobrecitos*, original del prolífic autor Alfonso Paso. Aquesta obra assolí l'any 1956 el Premi «Carlos Arniches» que anyalment, concedeix l'Ajuntament d'Alacant, i fou estrenada el 27 de juny del mateix any, a la plaça de l'Ajuntament de l'esmentada ciutat, per la companyia del «Teatro Nacional María Guerrero», que dirigia llavors Claudio de la Torre. Dintre de la vastíssima producció d'aquest infatigable autor, i malgrat ésser una de les primeres que estrenà, és una de les més gracioses i més ben construïdes. En són ara els principals intèrprets M^a. Esperanza Navarro i Valeriano Andrés. M. C.

dicen las revistas...

Una triste realidad de España

Una descristianización lenta pero progresiva va trabajando imperceptiblemente, a primera vista, la Sociedad española, sobre todo en las grandes ciudades... La apariencia es una y la realidad, por desgracia, es otra. La apariencia es que nuestras ciudades se mantienen a cierta altura religiosa a juzgar por síntomas externos: iglesias abarrotadas los domingos, concurrencia de fieles en la Semana Santa, colegios religiosos hasta los topes... Adentrarse en fábricas y oficinas, donde se hacían miles de hombres y mujeres produce verdadero pánico al considerar el estado religioso en que se encuentran.

Pero hay algo más grave que la enfermedad misma. El ignorar que existe. Lo peor no es la enfermedad misma por grave que sea. Lo peor es que no nos damos cuenta de que existe. Nos contentamos diciendo que se está haciendo mucho en estos años de postguerra...
J. Rodríguez

(«Hechos y Dichos», feb. 1962)

notes d'art

Els 40 milions d'un Rubens, o la propaganda desnaturalitzadora. Sí, el títol ens ha quedat massa llarg amb paraules que són, també, massa llargues. Però no ens sembla pas del tot malament si volem parlar d'un quadre d'un pintor per al qual l'exuberància semblava no tenir limitacions. Afegim, ara, per tal d'acabar aquest pròleg que, com el lector podrà comprendre molt bé, no tenim cap qüestió personal amb Rubens.

Doncs bé, fa uns mesos s'anuncià que estava a la venda un quadre, retrat del duc de Lerma a cavall. L'autor n'és en Rubens i el preu 40 milions de pessetes. Es digué que l'adquiriria algú de fora d'Espanya i que el quadre se'ns escaparia de les mans. Darrerament, sembla que sobretot per tal d'estalviar-nos aquest deshonor, un periòdic barceloní ha llançat una campanya que podria posar-se sota el lema de «o por los 40 millones». I s'han començat a rebre donatius, alguns dels quals són, quantitativament, bastant respectables. Tot això no sabem ben bé si agafar-nos-ho seriosament o amb broma. Diumenge passat el crític d'art d'un altre diari barceloní es mostrava oposat a la campanya, cosa que vol dir oposat a llençar (perdó, a «invertir») 40 milions de pessetes. Nosaltres, sincerament, ens arrengherem al costat de «l'oposició». Raons? Moltes: són moltes pessetes per al nostre país que té necessitats més urgents, sobretot quan el museu del Prado —al qual es vol donar l'obra— està farcit de Rubens; el quadre és mediocre i el mateix museu de Madrid en té ja de molt millors; la venda representaria un ingrés en divises que no ens anirien gens malament... Si, les raons econòmiques —començant per un preu exagerat— també pesen, i pesen molt quan, d'acord amb la bossa del comprador, la xifra té tants zeros i la cosa a adquirir no presenta cap atractiu especial. Per altra banda, com ja hem dit, el Museu de la capital té Rubens a dojo. Si es tractés, per exemple, d'un Greco... Nosaltres seguim preferint els homes allargassats i magres del Greco que no pas les dones exuberants —o, en aquest cas, el duc de Lerma a cavall— d'en Rubens. V.

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960

Gráficas Padre Kolbe